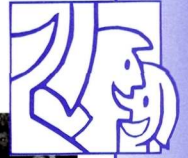

Banda de Tambors i Cornetes

La Banda de Tambors i Cornetes d'Alpicat us desitja un feliç any 2010 a tots els lectors d'El Nou Pinetell.

Primer que tot us volem demanar disculpes per no poder haver realitzat el pessebre vivent els dies 26 i 27 de desembre (els motius van ser a conseqüència del mal temps: a més que no va acompanyar gens, vam patir els típics refredats).

Com vam poder veure, el dia 24 de desembre del 2009 va ser la primera sortida que vam fer per acompanyar el Pare Noel, és la primera vegada i esperem poder continuar fent-ho molts anys més.

També vam col·laborar en l'arribada dels Reis Mags d'Orient el dia 5 de gener, on vam veure que hi havia molta participació i gresca per part dels més menuts.

Aprofitant aquestes línies també us comuniquem que el proper dia 6 de juny es farà

la festa del 65è aniversari de la nostra banda. Aquesta festa serà oberta a tothom, tant a grans com a petits. En el proper Pinetell se us informará del menú i el preu.

Els que vulgueu venir us podeu apuntar tots els divendres de 20.00 a 21.00 hores, a la Sala la Unió. Esperem la vostra col·laboració i assistència.

Banda de Tambors i Cornetes d'Alpicat

Web:

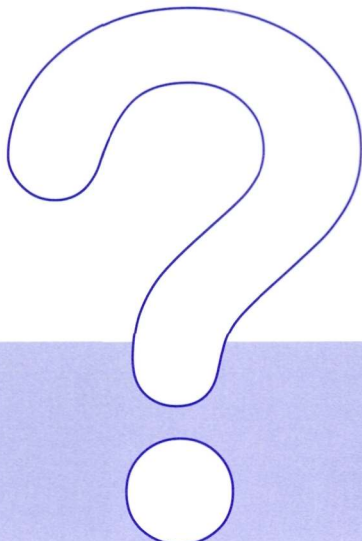
<http://sites.google.com/site/bandacornetesitamborsalpicat/>

Correu:

bandacornetesitamborsalpicat@gmail.com

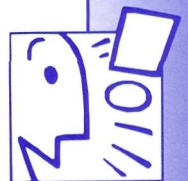
ASSOCIACIONS

Sabeu on és?

Us proposem que descobriu on és aquest racó del nostre poble.

Sabeu on és?

La foto del número anterior és una porta dels nous vestidors del Parc del Graó

Joan Amades en la seua visita a Alpicat (II)

Continuem amb l'article del número anterior en el qual transcrivíem les anotacions que el conegut folklorista Joan Amades va realitzar l'any 1930 durant una visita de recerca a la nostra població. En l'article anterior recollíem el ball del violí o de les coques. En aquest, recollim cançons del segar i batre.

"El ball (de les coques) fa uns sis anys que ha deixat de ballar-se per haver-se mort el violinaire. El tocaven aquest i un guitarrista de la població. Les cobles solien cantar-les el qui havia comprat el ball per a explotar-lo o els qui l'ajudaven en el negoci. Generalment eren improvisades i feien al·lusió a la fadrina o al ballaire. No vàrem recollir-ne la coreografia per considerar que no tenia cap mèrit, puig que era talment una jota. El poble sentia una gran simpatia pel ball, al qual acudia tothom en massa, i tothom que ens en parla es dolia que s'hagi perdut.

La Ferrera ens va cantar també una cançó. Visitem la casa d'una altra dona dita la Pontoneta (vol dir la Pantoneta), la qual té fama

Feines de segar i batre

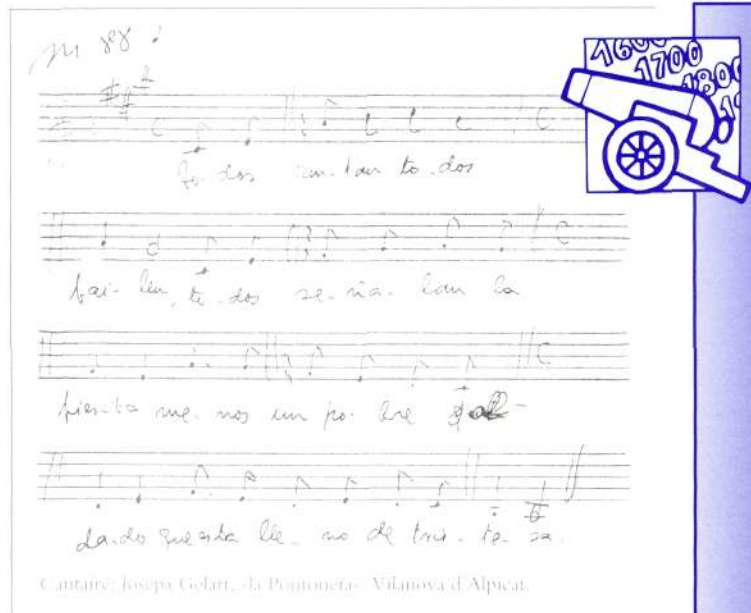
d'haver estat gran cantaire. La bona dona ha passat moltes trifulgues i sols recorda la tonada d'algunes cançons, però difícilment la lletra. Envia a cercar una seva germana, la qual ens diu que té millor memòria que ella, amb tot i haver passat encara més tragèdies. Es diuen Francisca i Josepa Gelart (vol dir Gilart), conegudes per les Pontonetes (vol dir Pantonetes), ambdues naturals i veïnes de Vilanova d'Alpicat. Busquen ajuda en un altra veïna, que les ajuda a recordar les cançons fent cor amb elles, sense que arribi a cantar ella cap

cançó, per la qual cosa no li prenem el nom. Entre les tres ens varen cantar fins a nou cançons de batre i feren esforços per recordar la de segar, sense poder fer vibrar la fibra de la memòria en aquest sentit. Ens digueren com en aquell país les dones seguen com els homes i també baten, i elles coneixen aquesta mena de cançons per haver-les cantades nombroses vegades. No sabem si també llauren, però sí que podem dir que de les dues germanes Pontonetes (vol dir Pantonetes), l'anomenada Josepa ens va cantar una cançó de llaurar, per cert ben bonica, molt ben sabuda, puix que totes les vegades la repetí igual. Ens sorprengué moltíssim que les dones intervinguin en aquestes dures feines agrícoles, cas que a Catalunya creiem que és poc abundant i que ve a confirmar el nostre criteri sobre el petit concepte que mereix la dona en les terres on ens trobem.

L'endemà dia 10 visitem el poble de Torrefarrera...”.

Fins aquí la transcripció d'aquest interessant text que recull antigues tradicions del nostre poble. Malgrat fa vuitanta anys, encara hi ha gent com la senyora Maria Gatus que se'n recorda que un dia va venir un senyor de Barcelona i va fer cantar unes jotes a dos veïnes en un pedrís vora de casa seua. L'explicació d'aquest ball i cançons que només romanien en el record remot del nostres padrins (ja que pràcticament ningú avui en dia va arribar a veure ballar el ball de les coques o sentir aquelles cançons de segar), no és l'única aportació d'aquest text, també té valor el fet que ens mostra la situació social en què es vivia, en especial la de les dones, cosa que el

M. 88
 #G
 fons can tan to dos
 bai len te dos se na can la
 hien ta me no un po bre
 dando puen ta lle no de tros to sa

Cantaire: Josepa Gelari, de Pontonetes, Vilanova d'Alpicat.

fa encara molt més interessant. Darrere aquesta visita hi trobem la figura de Salvador Ortiz, el Baró, que devia tenir un cert interès pels temes folklòrics, ja que hem trobat algunes aportacions seues en revistes especialitzades.

Val a dir que Joan Amades no va ser l'únic folklorista que va visitar el nostre poble, uns anys abans ho havia fet Valeri Serra Boldú, que va recollir les cançons de Pandero i tota la tradició de la confraria del Roser en els seus llibres. Aquesta recerca la va reprendre als anys setanta Enric Farreny i va acabar sent publicada per la seua esposa Dolors Sistac en el llibre *Les Cançons de Pandero*, on n'hi ha un bon nombre de les que es cantaven a Alpicat.

Fabià Corretgé Blasi

Joan Amades, envoltat de gent, pren apunts a màquina

Escola municipal de música

infant de qualsevol racó del món, va descobrint de la mà de l'Estel Polar, la Lluna i altres personatges, els drets dels infants i, alhora, diferents realitats que viuen els nens i nens d'arreu del món.

La recaptació dels concerts va destinada a UNICEF, per a la realització dels diferents projectes que realitza arreu en favor dels drets dels infants.

Escola Municipal de Música d'Alpicat

L'ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA D'ALPICAT POSA MÚSICA ALS DRETS DELS INFANTS

PARTICIPA EL 17 D'ABRIL (18 i 20 hores) A LA LLOTJA DE LLEIDA EN L'ESTRENA DE LA CANTATA "ET REGALARÉ TOTES LES ESTRELLES DEL CEL" QUE ORGANITZA L'ORFEÓ LLEIDATÀ I UNICEF

Enguany l'Escola de Música d'Alpicat participa en un projecte de sensibilització sobre els drets dels infants en el vintè aniversari de la seva aprovació. El punt culminant d'aquest projecte és la participació d'una trentena d'alumnes d'entre 5 i 12 anys a l'espectacle *Et regalaré totes les estrelles del cel*, una cantata escènica en la qual hi participaran 300 cantaires de diferents escoles de les terres de Lleida, entre les quals hi ha l'Escola de Música d'Alpicat, i que serà la primera producció lleidatana que s'estrenarà al Teatre de la Llotja.

Et regalaré totes les estrelles del cel és una màgica història d'amistat i solidaritat. L'Uriel, un

Dissabte, 17 d'abril
a la Llotja de Lleida
a les 18h i 20h

Llar d'Infants la Lluna

És un centre educatiu públic que depèn de l'Ajuntament d'Alpicat i que ofereix un servei als infants i llurs famílies des dels quatre mesos fins als tres anys d'edat.

Ens definim com a escola activa, és a dir, l'infant ha de ser protagonista del seu procés d'aprenentatge i l'adult li ha de facilitar la interacció amb l'entorn, persones, objectes, espais, situacions...

Rebutgem el concepte de *guarderia* en el sentit més clàssic del terme. Creiem que tot aquest temps que l'infant passa fora de casa, no només ha d'estar ben atès, sinó que cal aprofitar-lo per donar unes primeres nocions educatives que facilitaran el seu desenvolupament social, afectiu, motriu i intel·lectual.

L'infant és l'eix de l'escola i, per tant, tot està en funció d'ell.

La nostra finalitat és el ple desenvolupament de l'infant, és a dir, treballar totes les capacitats de l'infant: cognitives, físiques, lingüístiques, afectives i de relació social.

La nostra metodologia de treball està envoltada de joc i d'un clima d'afecte que dóna la seguretat necessària per poder adquirir totes aquestes capacitats.

Som partidàries d'una metodologia que faciliti l'experimentació i l'observació, partint de la realitat més propera dels nostres infants i de les capacitats personals.

El nostre punt de partida s'inicia en les seves necessitats i interessos tot respectant els seus ritmes i diferències.

**Llar d'Infants la Lluna
Anselm Botan**

La rosa

*Si fos la rosa glaçada de desembre,
que mai desclourà els pètals d'ambre,
ni el vent mai glatirà per son flaire,
ni cap mà de marbre desfullarà son nacre.*

*Si fos com el clam de la rosa que a la llosa,
embelleix l'obac on la mort serena fressa,
i lentament es marceix damunt la pedra rasa,
quan la dalla ens degolla la darrera passa.*

*Si fos com una rosa davallant del cel nocturn,
per endinsar-me en ton somni de Saturn,
i portar-te un cistell d'infinita resplendor,
collida als marges boreals de l'aurora.
Si jo pogués ser aquesta rosa de claror,
tan sols ser aquesta rosa!*

Meritxell Sans Carré